РЕШЕНИЕ

№

Варна, .2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Варна - III състав, в съдебно заседание на девети октомври две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

При секретар КАЛИНКА КОВАЧЕВА като разгледа докладваното от съдия ДАРИНА РАЧЕВА административно дело № l / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс, във връзка с чл. 118, ал. 1 и ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба от Г. В. М. от гр. Варна, [ЕГН], срещу Решение № 2153-03-113/29.07.2024 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - Варна, с което е отхвърлена жалбата й срещу Разпореждане № 031-00-6157-3/14.06.2024 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ - Варна, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и чл. 54а, ал. 1 от КСО, вр. чл. 11, пар. 3, буква а) и чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 й е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно поради противоречие със закона и по-специално чл. 35 от АПК, както и в нарушение на основните принципи в чл. 7, 8, 12 и 13 от АПК и на Регламент (ЕО) № 883/2004. Жалбоподателката твърди, че е полагала труд във [държава], но пребивава обичайно в България и в България е центърът на жизнените й интереси. Посочва, че поради прекратяване на трудовия й договор във [държава] по силата на Решение № U3/12.06.2009 г. има качеството на напълно

безработно лице по смисъла на чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, поради което обезщетението трябва да й бъде предоставено от институцията по местопребиваване. Оспорва констатацията в обжалваното решение, че пребивава във [държава], като твърди, че е имала трудова заетост в тази държава, но след прекратяване на трудовото й правоотношение е напуснала [държава], не е имала статут на постоянно пребиваваща там, няма социални контакти или семейство там, има имущество, непълнолетно дете и роднини само в България, където е постоянното й жилище и където ползва обществени услуги. Моли решението и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени и преписката да бъде върната на компетентния орган за ново произнасяне по същество при съобразяване на дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на материалния закон. Претендира и присъждане на разноски.

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 1, изречение първо от КСО, от лице с правен интерес – адресат на оспорения индивидуален административен акт, при изпълнение на изискването по чл. 117, ал. 1, т. 2, буква а) от КСО. Жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Предмет на обжалване пред Директора на ТП на НОИ - Варна е било Разпореждане № 031-00-6157-3/14.06.2024 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ - Варна, с което на Г. В. М. на основание чл. 54ж, ал. 1, вр. чл. 11, пар. 3, буква а) и чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 е

Въз основа на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

Отменя по жалба на Г. В. М. от гр. Варна, [ЕГН], Решение № 2153-03-113/29.07.2024 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – Варна и потвърденото с него Разпореждане № 031-00-6157-3/14.06.2024 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – Варна.

Връща на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – Варна преписката по заявление вх. № 302-7123/28.11.2023 г., подадено от Г. В. М. от гр. Варна, [ЕГН], за ново произнасяне при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящия съдебен акт.

Осъжда Националния осигурителен институт да заплати на Г. В. М. от гр. Варна, [ЕГН], сумата 610 (Шестстотин и десет) лева разноски по делото.

На основание чл. 119, вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, буква б) от Кодекса за социално осигуряване, решението не подлежи на касационно обжалване.